

 HARLEQUIN®

 JALOOLINE ROMAAN

*Kimbatusest
sündinud abielu*

Teine raamat

Sophia James

Sophia James
Marriage Made in Shame
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse viili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Tiiu Sulsenberg
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Sophia James
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M02306616
ISBN 978-9949-25-879-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee.

Autori märkus

„*Kimbatusesest sündinud abielu*” on teine osa tetraloogiast „Rahata aadlimehed” ja Gabrieli lugu oli lausa nauding kirjutada.

Tutvustasin tema probleeme raamatuklubis, mille raames mina ja kaksteist mu lähimat sõpra juba kakskümmend aastat vaatleme kirjandust ja meil oli väga põnev arutada, kuidas tuleks Gabrieli muresid lahendada.

Gabriel on keeruline ja mõistatuslik meespeategelane, kelle kõrvale oli vaja huvitavat ja ebatavalist naispeategelast, et jõuda punkti, millele järgneb lakkamatu õnnepõli.

Daniel (1. köide, „*Raha nimel sõlmitud abielu*”), Lucien (3. köide) ja Francis (4. köide) on samuti osalised selles loos, nagu ka Christine, Lucieni õde, kes alati esile kerkib.

Loodan, et raamat „*Kimbatusesest sündinud abielu*” teile meeldib.

Mulle aga meeldib saada tagasisidet, minuga saate ühendust aadressil sophiajames.co.

Sophia James

Esimene peatükk

London – 1812

Gabriel Hughes, neljas Wesley krahv, istus laua ääres, klaasis parim brändi ja sõrmede vahel poolenisti suitsetatud manila sigar, ning teda valdas tuttav ebareaalsustunne, mis haaras endasse kogu ta elu ja selles peituva soojuse.

Tema ümber lamasklesid kõigeks valmisolevad naised, riietatuna haldjateks, nümfideks ja najaadideks, napi pikkusega rõivaste valge kangas lopsakatelt paljastelt rindadelt alla vajunud. Umbes tosin meest olid endale selleks ööks juba kaaslased välja valinud ja ükshaaval eemaldunud kambritesse, mis lehvikuna hargnesid siseõuelt. Siin oli valgus, aga hämar ja kustuvate küünalde suits keerles üles lae poole. Aphrodite tempel oli paik, kus lahkelt rahuldati ihasid ja intiimsuhete eest maksti hästi. See oli tulvil külastajaid.

„Sooviksin väga näidata teile, *monsieur*, voodis oma võlusid,“ sosistas Gabrieli kõrval istuv blondiin prantsuse aktsendiga, millest kostis läbi tugev Ida-Londoni ninahääl.

„Olen tihti kuulnud, kuidas mainitakse teie nime ja öeldakse, et te olete selles asjas väga suur meister.”

Ma olin... Need sõnad kajasid Gabrieli peas, peegeldudes sealt vastu nagu püssilask terrasseintega ruumis. Viimast brändilonksu neelates lootis ta, et kange alkohol meelitab temast välja tunded, mis ta oli juba ammu unustanud. Mälu. Kuidas ta küll seda vihkas. Tema südame-löögid kiirenesid, kui ta lämmatas endas rahutuse, õõnsa valutunde, mida tekitas ootus tajuda midagi, mida ta ei soovinud.

„Mina olen Athena, mu härra.”

„Kas Dionysose õde?”

Näis, et need sõnad viisid neiu segadusse. Athena lükkas õlapaelad oma piimvalgetelt õlgadelt alla ning tema lopsakas rind surus mehe käsivarre vastu, kui neiu end ettepoole kallutas. „Ma ei tunne seda Diana õde, mu härra, aga ma ise võin täna öösel teie omaks saada. Kui soovite, võin teile suurt naudingut pakkuda.”

Gabriel polnud oodanud, et neiu teab midagi Kreeka jumalatest, aga oli siiski üsna pettunud – neiu oli kaunis, kuid see oli ka peaaegu kõik. Athena tõmbas keelega üle pruntis huulte, tehes need niiskeks ja ergutades meest sellele reageerima, tema laienenud pupillid viitasid mingile narkootikumile, ta oli libu ilma häbitunde ja piiranguteta ning ilmselt elus pettunud. Gabriel tundis temaga mingit hingesugulust ja naeratas.

„Väga lahke sinust, Athena, kuid ma ei saa su pakku-mist vastu võtta.”

Deemonid juba lähenesid end maadligi hoides, ning kui neiu sõrmed välja sirutasid, et tema niudeile laskuda,

pidi mees peaaegu püsti hüppama. „Aga miks mitte, *monsieur*? Aphrodite tempel on paik, kus unelmad saavad tõeks.”

Nagu ka luupainajad, läbi eetri kohale sööstev minevik, mõtles mees.

Karjed, kui tuli sai võimuse; äkiline jahmatus, kui ihu põlema läks; pimedus, mis summutas valu. Viimane kord, mil ta oli end tajunud tervikuna.

Gabriel ei talunud tunnet, mis tekkis, kui need soovimatud hirmutavad mälopildid tagasi tulid. Need tulid nii äkki ja nende eest polnud mingit kaitset. Püsti seistes lootis mees, et Athena ei näe, kuidas ta sõrmed tühja klaasi madalale lauale tagasi asetades värisevad. Jookse, sundis keha juba siis, kui ta aeglaselt läbi toa läks, möödudes ohjeldamatu seksi, kire ja himu stseenidest. Teda ajas vihale, et väljapääsenuna ei saanud ta vabalt sisse hingata külma õist õhku, kuna kõhus kobrutav iiveldustunne muutus aina tugevamaks ja intensiivsemaks.

Kui Gabriel aeda jõudis, pörkas ta peaaegu kokku kõrgeaulise Frank Barnsley ja veel ühe mehega ning pööras näo kõrvale, ja tema ülahuulele hakkas tekkima higi. Mees teadis, et talle oli jäänud veel vaid paar minutit, et varjata kõike seda, mis pidi nüüd järgnema.

Temast vasakul olid tihedad rohelised puud ja ta suundus nende poole nii väarikalt, kui vähegi suutis. Tõmmates end kägarasse ja olles kõigest väljaspool – ja ta oligi peidus. Ta tundis end aina halvemini. Ta lagunes vähehaaval, tajudes vängete parfüümide lõhna, kujutledes täidlast paljast ihu, tundes seksi tõmmet ja iharuse äkilist hoogu. Kõik need samastusid ühe teise ajaga, teise paigaga. Pinnale

tõusis tugev süütunne, millega kaasnes paanika. Tema süda peksles ja esile kerkis hirm, ta tajus nii tugevat kukkumistunnet, et istus lihtsalt maha ja haaras kätega ühe noore puu tugeva tüve ümbert kinni. Proovikivi. Ainus kindel asi Gabrieli peadpöörivas maailmas.

End küljele kallutades oksendas ta korra ja siis veel kaks korda, ahmides õhku ja püüdes mõista.

Oma elu. Oma häbi.

See, et ta täna õhtul tuli Aphrodite templisse, lootes, et on paranenud, oli tohutu viga. Ta tundis, et peab kusagil pimedas ja vaikes kohas pikali heitma. Üksindus varjas ta hirmu, kui tema silmist hakkasid voolama pisarad.

„Ma ei taha abielluda mitte kellegagi, onu.” Preili Adelaide Ashfieldile tundus, et ta häälel kostab kiledalt isegi ta enda kõrvus, ning ta püüdis hääletooni mõõdukamaks muuta. „Olen siin Northbridge’is enam kui õnnelik, ja kui ma suren, siis võib minu üsna suure pärandi sinu laste või nende laste vahel võrdselt ära jagada.”

Alec Ashfield, viies Penbury vikont, ainult naeris. „Sina, mu kallid, oled alles noor ega peaks niimoodi rääkima. Pealegi on minu järeltulijatel nii palju raha, kui neil üldse kunagi vaja peaks minema, ning kui su isa ja ema oleksid ikka veel elavate riigis, jumal õnnistagu nende vaeseid lahkunud hingi, siis nuhtleksid nad mind selle eest, et sinu astumine tõelisesse seltskonda on nii hiljaks jäänud.”

Adelaide raputas pead. „Polnud sinu süü, et tädi Jean suri just üks kuu enne seda, kui mind pidi esimest korda Londoni ballihooajal esitletama või et tädi Eloise jäi haigeks

järgmisel suvel parajasti enne seda, kui mind teist korda pidi seltskonnas esitletama.”

„Kuid ma oleksin pidanud maha laitma sinu nõudmise pidada liiga pikka leina-aega. Sa oled jõudnud soliidsesse vanusesse, oled kahekümne kolme aastane, kuid ei ole kordagi viisakas seltskonnas viibinud. Kuna sa pole enam kõige õitsvamas nooruses, siis oled juba väljas vanusest, mil sõlmitakse kõige paremad partiid. Kui me veel ootame, kullake, siis saadetakse sind kolikambrisse. Ja sinna sa jäädk. Oled vanatüdruk, nagu su kallid vanatädid, kes alati jälgisid vaid teiste inimeste elu.”

„Jean ja Eloise olid õnnelikud, onu Alec. Nad nautisid oma iseseisvust.”

„Nemad, mu kallid, olid sinisukad, kel polnud mingit lootust sõlmida õnnelikku liitu. Et seda mõista, piisas sellest, kui neile korra otsa vaadata.”

Esimest korda viimase tunni jooksul Adelaide naeratas. Võib-olla olid tädid tõesti olnud väga silmatorkamatu välimusega, kuid nende aju töötas kiiresti ja elu oli harva igav.

„Nad reisisid ja lugesid, onu. Nad teadsid kehast ja selle ravimisest igasuguseid asju, mida ei teadnud ükski arst. Raamatud avardasid nende maailma, mis oli kaugel sellest vastutuskoormast, mis lasub abielunaise õlgadel.”

„Koormast, nagu seda on lapsed, armastus või naer. Sa ei oska kujutleda, mis tunne on, kui oled seitsekümmend aastat veetnud ainult enda seltsis, ja seda, et üksinduse vastu pole mingit palsamit, võin ma sulle ise öelda.”

Neiu vaatas kõrvale. Onu Aleci abikaasa Josephine oli mitukümmend aastat olnud ravimatu haige, kes varjas end

oma toas ja tikkis esemeid inimestele, kes juba ammu neid asju ei soovinud.

„Üks hooaeg on kõik, mida ma sinult palun, Adelaide. Üksainus hooaeg, mis aitaks sul mõista, millest sa ilma jääd, kui matad end kuhugi Sherborne'i külakesse.”

Adelaide kortsutas kulmu. See oli midagi uut. Onu määrab kindla aja. „Kui ma sel hooajal läbi kukun, kas sa siis ei hakka mind järgmisesse lükkama?”

Alec raputas pead. „Kui sa ei saa ühtki abieluettepanekut, see tähendab niisugust, mis sulle endale meeldib, siis tunnen, et minu kohustused sinu vanemate ees on täidetud ja sa võid koju tulla. Oleksin rahul isegi sellega, kui sa nõustuksid pool hooaega Londonis viibima.”

„Aprillist juunini. Ainult niikaua?”

„Aprilli algusest juuni lõpuni.” Onu hääl kõlas teraseselt.

„Väga hea. Kolm kuud. Kaksteist nädalat. Kaheksakümmend neli päeva.”

Alec naeris. „Ja mitte üks päev vähem. Sa pead seda mulle lubama.”

Akna juurde astudes heitis Adelaide pilgu üle Northbridge'i maade. Ta ei tahtnud siit lahkuda. Ta ei tahtnud viibida hiilgavas seltskonnas, mis teda nii vähe huvitas. Ta tahtis olla oma aias ja ravilas, aidata Northbridge'i inimesi nende erinevates kehalistes tõbedes. See oli tema maailm, korrastatud ja mõistetav; kõik need tinktuurid ja salvid, kuuvara pandud ürdid ja metsast toodud juurikad. Turvaline.

„Kuna mul läheb seal vaja kleite ja elukohta ning lisaks veel seltsidaami, siis tundub, et sellega on rohkem tüli, kui asi ise väärt on.”